

at Lungesygen skulde være udbrudt i Sverig, men til at godtgjøre dette hører dog virkelig Mere end den meget tvivlsomme Paa-stand, at der for et Aar siden i Danmark var nogle lungesyge Køer, som vare komne fra Sverig. Jeg skal oplyse, hvor lidt dette Argument i og for sig betyder ved at gaa lidt ind paa, hvad den høitærede Minister anførte som Bevis for sin Paastand. Han sagde, at det er givet, at der i 1881 3 Gange er importeret Lungesyge fra Sverig til Danmark ved svenske Køer, og dermed sigter den høitærede Minister jo til de Tilfælde af Lungesyge, der formentlig, det vil sige ifølge Veterinærernes Udtalelser, ere foresaldne her i Landet, nemlig et paa Dalumgaard, det andet i Holbæk og det tredje paa Magesholm. De to første Tilfælde af Lungesyge kunne imidlertid ikke i fjerneste Maade bevises at have været importerede fra Sverig, thi de Køer, det dengang breiede sig om, havde været saa længe i Danmark, at de magelig havde kunnet faae Sygdommen her i Landet, og Svenskerne kunne med samme Ret sige, at der kan være Lungesyge i Danmark, som vi kunne sige, at der er Lungesyge i Sverig, og fremmede Lande kunne med samme Ret sige, at der er latent Lungesyge i Danmark, som vi kunne sige, at den er i Sverig. Det er ikke et Bevis, at Køer, som have været i Maaneder opstaldede i danske Stalde, blive syge af en Sygdom, som nogle ville paastaa er den ondartede Lungesyge, men om hvilke Andre sige, at det slet ikke har været den. Det tredje Tilfælde derimod, nemlig det, som indtraadte paa Magesholm, er et bedre Bevis. Der var det nemlig en svensk Ko, der var indført direkte fra Sverig, og som strax viste sig efter Veterinærernes Mening at være besængt med Lungesyge. Den døde et Par Dage efter, og da den blev obduceret, viste det sig, at den havde haft ondartet Lungesyge — hvis det da var den ondartede Lungesyge. Men var det det, saa maatte den være kommen fra Sverig. Men nu slette det til alt Uheld eller Held, hvad man nu vil sige, at denne Ko var kommen fra en Mand, hvis Gaard, der ligger i Nærheden af Helsingborg, er bekjendt for sin gode Besætning. Man reiste altsaa op til Gaarden, og det ikke blot svenske Veterinærer, men ogsaa danske — Professor Wagge, saavidt jeg veed — og de anstillede Underjøgelsjer viste ganske rigtig, at den vedkommende Besidder eller Eier af denne Gaard havde haft den Ko i sin Besætning og haft den i adskillige Aar og nu havde solgt den. Men der var ikke et eneste Dyr af den øvrige Besætning, der havde Lungesyge, og man maatte da deraf betragte det som bevist, at enten havde den døde Ko

ikke haft Drens ondartede Lungesyge, eller ogsaa maa den Sygdom være en meget uskadelig Ting. Og naar det angrebne Dyr i flere Aar havde staaet sammen med den øvrige Besætning uden at smitte en eneste Ko, saa skulde det dog være underligt, om den kunde føre Smitten til Danmark. Sagen er naturligvis ogsaa den, at Dyret ikke har haft den ondartede Lungesyge. Vedkommende Ko kom herover i meget daarligt Veir, den skulde besjerges strax videre, men med den sædvanlige Hast, hvormed alle mulige Transportmidler her arbeide, kom den til at staa en hel Dag i Helsingør og frøs; derefter fik den Lungebetændelse og døde, hvilken Skjæbne efterhaanden vil arrivere mange Køer, men derfor have de dog ikke den ondartede Lungesyge, hvilken er en ganske anden Sygdom. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Argument, thi Hovedsagen er, at, selv om alle disse tre Tilfælde vare Noget, som vi ikke maatte disputere om, og den høitærede Minister dog havde Ret, saa er det dog saa faa Tilfælde, saa er det dog saa længe siden, og saa er der siden den Tid foretaget saa grundige Undersøgelser fra den svenske Regerings Side, der ere kontrollerede fra dansk Side, hvorved det ikke har været muligt at finde nogen Lungesyge i Sverig, at jeg ikke kan forstaa, hvorledes man med nogensomhelst Ret kan sige, at der har været udbrudt Lungesyge i Sverig. Nu siger man kun, at der kan være Lungesyge i Sverig, og den høitærede Minister siger endog, at den maasse ikke var udbrudt i Sverig, men kom først, da Kræget kom herover, kort sagt, man finder paa alle Muligheder og Umuligheder, men paastaa, at den er i Sverig, kan Sagen. Men saa er det ulovligt at fortsætte dette Forhold, og saa er det en Ting, jeg ikke kan forstaa, at Rigsdagen for sit Vedkommende vil blive medskyldig i Forvarligheden af Forbudet; det er endnu mindre lykkes den ærede Minister at godtgjøre, at de Mlemper ikke ere tilstede, som jeg anførte, thi saa maatte han have paavist, at der ingen Jordhjælp havde fundet Sted af Indjætterløer, eller af Levnetsmidler, særlig af Kjød. Det har han ikke paavist, thi det kan ikke paavises; det er faktisk, det kan ikke bestrides, at dette Forbud har bidraget i høi Grad til Jordhjælpen. Men saa siger den høitærede Minister: Hvilken Skade har dette Forbud gjort i Sverig? Det har heller ikke den ærede Minister kunnet modstige, men han er endogsaa gaaet saa vidt, at han fremsatte en Øttring, som jeg tilstaa, at jeg i høi Grad beklager, thi er der Noget, der skal bevirke en høiere Grad af Animositet imod os fra Sverigs Side, saa er det denne sidste Udtalelse af Ministeren om, at han